

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává

POKROK ZÁPADU

a místní vydání

v Crete pro Baline okres, Neb., v Sburyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapid, Ia., pro stát Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tynadli, S. D., pro stát South a North Dakota.

Podplatné:

Pro Spojené Státy \$1.50. Pro Kanadu \$2.00. Do Evropy \$2.50 ročně.

Zasilky posílá dějte se pomocí peněžních poukazek (Money Orders), expresních poukazek (Express Money Orders), bankovních poukazek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise. Oznamujte-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu. Doplňte z kruhu čtenářstva ochotně uveřejníme. Musí být skutečně, psané bez úmyslu někomu osobně poškodit a podepsány plným jménem, ať již má být v redakci uloženo, anebo s dopisem uveřejněno.

Číslo 45

Wall Street vyzvala na "prize-fight" nyníž národní administraci, ale hned v prvním náběhu dostala "jednu" takovou, že jala se křičet "dost!" — a bylo po panice dříve než doopravdy začala.

Jest to zhanobení a zneuctění památky Bartoše Bittnera, dání na program jeho básně "Husův odkaz" a zároveň řeči klerikála lásky. Každý přece ví, jaké bylo smýšlení Bittnerova vůči láskovi a jest snad přece dosud v paměti to svědectví, hanobné štvaní láskovi proti Bittnerovi a jeho žurnalistickému podniku.

Bude tomu bez dvou pět set roků, co v Kostnické hranice vzplála, co plameny sežehly tělo muže, jehož hlavu pozdější historie důležitým dějstvím ověnčila. Zmínila se doba, změnilo se smýšlení i světový názor a dnes právem řádně jest Jan Hus mezi veliké reformátory světa. Jeho potupná smrt byla jeho největším triumfem, neboť třeba že sám nehlásal reformaci náboženskou a pouze zlořády a neřady v církvi tepal, on jistě razil cestu a připravoval půdu Lutherovi a těm ostatním, kdož po něm přišli. Hus utvářel jest naším lidem jako málokterý z mužů české historie, a konečně Hus vedle toho, že byl velikým horlitem o čistotu náboženskou, byl též velikým Čechem, byl tribunem a zastancem prostého lidu, a tudíž i člověk svobodomyšlný může býti ctitelem Husovým, jehož vroucí zbožnost byla taková jako prvých křesťanů; ale Husa neměl by se dotýkat žádný demagog, žádný svůdce a travič lidu, nikdo, jenž veškerým svým jednáním a počínáním jest hotovým zosobněním těch, kdož Husa na hranici poslali. Ten červný klerikalismus není o nic lepší, nežli klerikalismus černý, metody a zbraně, jichž používá, jsou tytéž, ne-li ještě horší.

Pan láska vykládá svým ovečkám, že prý on také obdržel provolání Volné Myšlenky o sjezdu v Lisabonu k uveřejnění ve své klerikální tiskovině, a už prý to měl připraveno "k zařazení do Vesmíru", když tu přišel "Pokrok Západu", kde to bylo otištěno, z čehož p. láska "vychal čertovinu" — kdo by to byl řekl, že svobodomyšlný propagátor stále věří na čerta — a honem to skonfiskoval. My víme, že p. láska si své čtenáře vyevilil, jako žádný jiný novinář na světě a že má jsi silný žaludek, ale takového taškářství přece jenom neměl by s nimi provozovati. O tom, že skutečně je to taškářství, dovolíme si uvést následující: Obdržel jsi dopis od sekretariátu Volné Myšlenky z Čech, v kterém uvedeny byly svobodomyšlné časopisy česko-americké, jimž provolání bylo zasláno, a mezi těmi ovšem nebyl láskův klerikální "Vesmír". Dejte tomu však, k vůli argumentu, že pan láska skutečně on provolání dostal. V Chicagu dostávají evropskou poštu o den až dva dříve, nežli my v Omaze a my jsme on provolání obdrželi před vydáním listu v jeden týden a pak ještě o týden byla odložena následkem návahu jiné, nádhavnější lásky. V druhém českém časopise omáském

uverejnjeno bylo o týden dříve nežli v "Pokroku Západu", a dopisy na česko-americké časopisy zaslány byly současně, jak nám zaslítilo se sděleno. Zdáli p. láska provolání obdržel, měl je v rukou o dva týdny dříve, nežli bylo u nás uveřejněno a nyní balamuti své čtenáře, že je neotiskl, poněvadž bylo uveřejněno v Pokroku Západu! Jak jsme již několikrát řekli: Kdyby ze všech jezovitů v česko-slovanském národě udělal se extrakt, ještě by to nebyl druhý láska.

"CIZINCI" A VLAJKA.

Jeden brooklynský časopis přinesl v těchto dnech vyobrazení, na němž třepetala se na stožáru americká vlajka, dole pak stál Strýček Sam ve svém známém úboru, a hodně zamračený, a vedle něho muž ustrojený jako dělník, jenž měl být "cizincem". Pozadí pak byla nějaká továrna a před ní srovený lid.

Tím mělo být řečeno, že "cizinci", přistěhovalci, jsou lidé nevázaní, zákonů nedbalí, kteří potřebují poučení, co vlajka představuje. Nechceme říci, že americká vlajka nebyla by krásnou a významnou, ale konečně takovámi jsou i vlajky jiných národů a každému asi představují vlastenečství, národní tradice a národní historii. Aby pak vlajka představovala více, národní smýšlení a citelnost musí se povzbuďti k vyšším ideálům, k vyšším cílům a směrům života. A my nevíme, zdali v tomto ohledu Američané, třeba z toho páteho nebo ještě zadnějšího kolena, nepotřebovali by poučení a napomenutí — zrovna tolik jako ti "cizinci", žili přistěhovalci. Graft a korupce v politice jest jedovatou bylinou a za to, že roste a bují, sotva možno právem svalovati zodpovědnost na "cizince". Zločinnost také není větší mezi přistěhovalci, nežli mezi domorodým živlem. Jest sice pravda, že jeden z nich, a ten byl již v Americe rozený, zabil presidenta, ale ti druhí dva, Booth a Guiteau, byli Američany. Také jest pravda, že zodpovědnost za krevprolití na Haymarketu v Chicagu uvalena na skupinu mužů, z nichž všichni, kromě jednoho, byli přistěhovalci, ale McNamaraové byli Američany irského původu a "bílé kukle" a později "noční jezci" na jihu byli Američané. V "bratrstvu" trampů převládají Američané a ti industriální dělníci, aspoň ti, kteří od města k městu chodí, aniž by se nějak přilíš dychtivě po práci ohlíželi a poptávali, jsou rovněž z velké většiny Američané.

Ono vůbec jest pravdou, že ti "cizinci", přistěhovalci, jsou zrovna tak míru a zákona milovníci jako rození Američané a že tu americkou vlajku mají v útetě nemění. Do této země, z veliké většiny, přišli za živobytím, za kusem chleba, a budovali bohatství pro ty rozené Američané, pokud byl ten kus chleba takový, že při něm mohli být živi. Když při tom dříve jenom živořili, jako v těch textilních dílnách v Novo-anglii, vyšli na stávku a v těch stávkách udaly se výtržnosti, avšak ony jsou případy, že celý národově vztýčili revoluční vlajku, když ten problém živobytí sledali nerozluštělným. To se stalo ve Francii a americké revoluce také do velké míry měla podklad hospodářský. Ti "cizinci" nežádají více, než aby pod tou hvězdnatou vlajkou mohli být živi a aby bylo s nimi zacházeno jako s lidmi. A když ta vlajka byla ohrožena, jako ve válce občanské a později ve válce se španělskem, hodné jich životy své za ni obětovali.

PRVNÍ "NEPŘÍJEMNOST" WILSONOVY ADMIN. STRACE.

První z řádu a členů úřední rodiny presidenta Wilsona, jenž nucen byl "vysvětlovati", jest generální návladní McKeynolds. Za presidenta Tafta nejvíce se "navysvětloval" sekretář vnitř Ballinger, ale nečarilo se mu v to valně — ono stále zůstalo něco nevyvětleno.

Jak jsme se ve zprávách zmínil, generální návladní nařídil odložení dvou procesů ve státě Kalifornii, které upoutaly více než běžnou pozornost. V prvním případě dva bohatí mladí muži, Otce a Camineti, oba ženatí a divočí dítek, odejeli ze Sacramento, Cal., do Reno, Nev., s dvěma dcerkami ze střední školy v první známém městě a žili tam s nimi, až byli vypátráni a zatčeni. Oba byli obžalováni pro porušení Mannova federálního zákona, který zapovídá převážení žen ze státu do státu k účelům nemravným. Obžalovací spis proti nim sestavil spolkový distriktní návladní pro severní obvod státu Kalifornie, McNab, za pomoci svého příručího, bývalého soudce Herringtona, a když případ měl být vyvolán, obdržel od generálního návladního nařízení, aby odložil proces až do podzimu.

Toto jednání dohánělo McNaba tou měrou, že poslal prezidentu Wilsonovi ostrý telegram, v němž projevil mínění, že odbor spravedlnosti ve Washingtoně podléhá nepatřičným vlivům, a vzdal se úřadu. Resignace tato byla prezidentem přijata. Herrington šel na to jinak. Poslal prezidentovi telegram, v němž radil mu, aby McKeynoldse vysadil z úřadu — s tím výsledkem, že byl sám uspořádán a požádán, aby vysvětlil, co tím vlastně míní, ta-

TA JEDINÁ CESTA.

V čísle z minulého týdne přinesl jsem některé vytažky z řeči, kterou měl v Omaze C. W. Fairbanks, dřívější místopředseda Spojených států. Nabádl v ní k zapomenutí trpkosti, jež vznikly v republikánské straně v minulém roce a ku stažení se v jeden úk, což jest jedinou cestou a jediným prostředkem k opětovnému dobytí stranné posice. Řečník dával též za příklad de-

mokratickou stranu, která byla skoro mrtva po válce občanské a na pohled beznadějně rozervána a roztrhána v r. 1896 a přes to v loňských volbách šla do boje pod jedním praporem.

Pan Fairbanks neobjevil žádný kámen moudrý, ve vrstvách republikánských voličů panuje dávno přesvědčení, že "to takhle nepůjde", že třeba jest zapomenouti na p. Roosevelty "Armagedon" i na p. Taftovo vítězství v národní republikánské konvenci, že jest třeba spolupůsobiti a součinnosti, avšak až dosud všechny smírné kroky, jež podniknuty byly, nesetkaly se se zdatrem. Možná, že třeba bude zvláštní republikánské konvence, kde mimo jiné upraveno by bylo zastoupení z jižních států v konvenčních nominacích, vzhledem ku počtu republikánských voličů, aby se zapomenlo na kampaň z r. 1912.

Že při rozřiztosti nebylo by naděje na vítězství v příštích volbách kongresních a tím méně ve volbách presidentských v r. 1916, jistě netřeba dokazovati. Pan Fairbanks má právu, že v národě našem jest většina občanská hlásící se k politické nauce republikánské, ale přece ne tolik, aby si mohli dovoliti vnitřní rozbroje a nominování dvou presidentských kandidátů, jako se stalo v roce loňském.

Toto jest jednou stránkou přítomného rozbroje — není naděje na vítězství, ale zároveň trvalé rozřiztění a oslabení republikánské strany nebylo by záhodno pro zemi. Za nynějšího systému, našij vlády jest naprosto nutno, abyehom měli dvě strany, které početní silou mnoho by si nezdaly. Jakmile jedna strana sesílá tak, že získá na vládu monopol, vzniká korupce a trpí tím administrativní zdatnost od shora až dolů. Toho dokladem byla strana demokratická před válkou občanskou a strana republikánská po ní, hlavně za presidentství Grantova. Jedinou cestou, aby strana republikánská získala svoji ztracenou posici, jest zapomenutí starých sporů, kteréž byly ponejvíce rázu osobního. Je pravda, že p. Roosevelt ucházel se o zvolení na radikální platformě, jest dosud v živé paměti, jak odzouval a pranýřoval vlivy a živly ovládnuté poslední republikánskou konvencí, ale stejné jest jisto, že kdyby on byl nominací obdržel, byl by shovívavě oči přimhouřil a řekl "thank you."

Toto vysvětlení jest už pravdě podobnější, ale patrně presidentovi, ačkoli resignaci McNabovu přijal a Herringtona suspendoval, nezamlouvá se o nic více, nežli to první — neboť nařídil bezodkladně vyvolání procesu v obou případech a ustanovil zvláštní advokáty, kteří si to mají vzít na starost. Tím celkem mohou být obžalováni spokojeni, neboť ti "zvláštní" nemají o případech těch ani ponětí, kdožto McNab a Herrington byli s nimi seznámeni od A až do Z.

UTÍŠENÉ SVĚDOMÍ.

Před nějakou dobou hodně se psalo o vztahu mezi prostitutkami a mzdami, jež placeny jsou ženám a dívkám zaměstnaným v obchodě a průmyslu a dva státy — Illinois a Missouri — zavedly o tom úřední vyšetřování. Nebylo jim dokázáno, že nízké mzdy placené dělnicím byly by výhradně a jedině zodpovědný za prostituci, což ostatně nikdo netvrdil, ale vyšlo na jevo, že v některých oborech průmyslu a obchodu placeny jsou dělnicím mzdy tak nízké, že slušné živobytí za ně jest naprosto nemožným.

Dobrovolný výbor mužů a žen, účastnicích se v reformě a sociální práci, podnikl své vlastní nezávislé vyšetřování a onedlou dal zprávu svoji na veřejnost. Právě tu, že "nespravedlnost byla učiněna dělnicem, zvláště těm, jež zaměstnány jsou v departmentálních krámcích, velkým rozšířením pochybeného názoru o industriální zodpovědnosti za tak zvané bílé otroctví."

"Nifespání" prohlášení praví, "jistě nepřejí si tvrditi, že mzdy placené jsou vysoké neb jenom dostatečné. To jest otázka, o které musí být uvažováno z jiného hlediska a naše sympatie jest silně s pracujícími dívkami." A závěrek toho samostatného výboru jest následující: "Naše pozorování a zkušenost poukazují k tomu, že k nemravnosti mezi dívkami nejvíce přispívají: Slabost myslí a vůle, individuální letara, nemravné styky, nedostatek náboženského neb etického vlivu, škodlivé vlivy doma, stísněná bytí, nedostatek industriální zdatnosti, zahálka, neochota přijati zaměstnání, které se nabodí, záliba pro-

kovou nemoresností, požadováním sesazení s úřadu svého představeného.

V druhém případě se jednalo o proces s dvěma fidelety Western Fuel Company, kteří rovněž byli obžalováni z přestupků federálních zákonů a jejich proces dle právní generálního návladního též měl být odložen do podzimu.

Nyní přijde to vysvětlování p. McKeynoldse. Žádal prý o odložení procesu a Diggsom a Caminetim, poněvadž jest poslednějšího, nedávno ustanovený hlavním přistěhovalčeským komisařem, chtěl být procesu přítomen a p. Wilson, sekretář práce, pod jehož dozor nyní přistěhovalčeský úřad spadá, nechtěl jej pustiti z Washingtonu, ježto prý bylo třeba, aby nový komisař seznámil se s povinnostmi úřadu. Toto vysvětlení snad někomu bude se zdáti postačitelým, ale většině lidí ne. Jisto jest, že bohatý tatík na obhajobu pobloudilého syna — který sám už není chlapcem, neboť čítá 27 roků věku — zjednal sedm advokátů, kteří nebyli mu nechali ublížiti, i kdyby starý pan Camineti byl si hleděl povinnosti svého úřadu, když úřad ten už na sebe vzal a dokonce snad ucházel se o něj, věda, že proces proti jeho synovi má být vyvolán.

V druhém případě vysvětluje p. McKeynolds, že žádal odložení procesu s dvěma direktory Western Fuel Company, poněvadž si přál, aby napřed byli souzeni tři, kteří byli rovněž obžalováni a již byli úředníky společnosti a tudíž více zodpovědní za její konání, nežli tři druhí dva direktori, kteří neměli přímou kontrolu nad společností, nejsouce zároveň úředníky.

Toto vysvětlení jest už pravdě podobnější, ale patrně presidentovi, ačkoli resignaci McNabovu přijal a Herringtona suspendoval, nezamlouvá se o nic více, nežli to první — neboť nařídil bezodkladně vyvolání procesu v obou případech a ustanovil zvláštní advokáty, kteří si to mají vzít na starost. Tím celkem mohou být obžalováni spokojeni, neboť ti "zvláštní" nemají o případech těch ani ponětí, kdožto McNab a Herrington byli s nimi seznámeni od A až do Z.

Možná, že p. McKeynolds sám sebe přesvědčil, že jednal správně, že skutečně nepodleh žádným nepatřičným vlivům, ale čím méně ministrů p. Wilsonovi budou nuceni "vysvětlovati", tím lepší to bude pro jeho administraci.

pěkné štátstvo a rozkoše, neslušná zábava, nezkušenost a neznalost sociálních pokusů. Jest to tudíž naším přesvědčením, že nebylo uspokojivé dokázáno, že nízké mzdy jsou přímou příčinou ztráty etnosti pracujících dívek."

Těch příčin onen výbor vynášel dosti, ale na dně všech jest jedna, vedle níž ty ostatní jsou pouze podružné. Ono se sice říkalo v Čechách, že "chudoba etí netráť", ale když jest taková, že rodiče i děti, dospělé i nedospělé, jsou nuceni tlačiti se v těsném bytí, když do syta se nenají, když jest to neustálé zápas a nouz a bída, z takové chudoby sotva může vzejtí zdravé pokorní, fyzické i mravné. Nebudíž tím snad řečeno, že dělnická dívka může si udržeti etnost při mzdě \$8 neb \$9 týdně a že ta její etnost byla by vážně ohrožena při mzdě \$7.50 neb \$8.50, avšak když vydělá \$5 neb \$6 týdně, jak tím vyšetřováním vyšlo na jevo, a když musí za byt a stravu platit nejméně \$4, ona se ta vše jeví ve světle poněkud jiném. Někteří zaměstnavatelé sice hájili se tím, že zaměstnávají jenom děvčata doma, totiž v rodičích bydle, a to bylo velmi zajímavou obhajobou. Taková děvčata nejsem že tedy mají pomáhati bohatým budovali ještě větší bohatství, ale tatík dělník ještě má dosaditi, co si přli tom na živobytí vydělati nenohou? Živobytí dívky doma stojí přece zrovna tolik jako jinde.

Tím vyšetřováním sněmovních výborů v Missouri a Illinois a veškerými těmi informacemi, které na "veřejnost" vyšly, nebyla pracujícími dívkami učiněna ani zdaleka tak veliká nespravedlnost jako těmi hanobně nízkými mzdami, které jsou v některých oborech obchodu a průmyslu placeny, mzdami, za něž vůbec nemohou být slušné živý — a není normálního člověka, jenž neměl by lásku k životu, touhu žiti. Avšak onen neodvratný výbor zjistil, že "nebylo uspokojivé dokázáno, že nízké mzdy jsou přímou příčinou ztráty etnosti mezi pracujícími dívkami" — a tedy může klidně dřímat kapitalistické svědomí.

IDEÁLNÍ AMERICKÝ DOMOV.

"Co tvoří ideální americký domov," byla cenou poetická přednáška sloužena Florence Emmettové, absolventky ze střední školy omažské. Nětko třeba říct, že taková dívka sotva může mluvit ze zkušenosti, když ona sama žádného domova nezaložila, což jest ovšem pravda, ale musíme pamatovati, že děti vyrůstají v domovech, někdy jenom v domech a domácnostech a že pozorují a porovnávají, že budují plány pro vlastní budoucnost, a tudíž nás může zajímati, jak si představují takový ideální domov. Svéruhu zmíněná slečna Emmettova si jej představuje takto:

"My Američané v našem pilném životě dostali jsme se tak daleko od pravých ideálů domova, že musíme se zastaviti a přemýšletí chvíli, nežli si uvědomíme, že domov neznamená pouze místo, kde jsme a spíme a máme více méně pohodlí. Pravý ideál domova jest místo míru, štěstí a tiché radosti, místo, kde najíti můžeme pomoc v nesnázech, útěchu v zármutku a radování v našich triumfech. Ideální domov musí být rovněž místem spolupůsobení a vzájemného naponáhání, ve mravním i intelektuelním smyslu. Tyto věci můly by představovati ideální domov v životě každého člověka.

Ze dvou zakladatelů domova, muž a žena, muž musí vydělávati peníze na udržování domova, avšak žena jest na prvníu místě budovatelkou domova. Jednou z věcí naprosto nutných pro ideální domov jest družnost a spolupůsobení mezi mužem a ženou. Je, jich jedinou touhou mělo by býti, aby domov, který založili, stal se ideálním domovem. Žádají dva lidé nemohou se vdycky shodnouti bez nějakého malého kompromisu neb oběti, avšak s tím velikým cílem na zřeteli, nemělo by to být obtížným. Při vzájemném porozumění a dokonalém souladu mezi zakladateli domova, už má dobrý základ pro ideální stavbu.

Snad jedinou věcí, bez níž žádný americký domov nemůže být ideální a dokonale, jsou děti. Základním účelem domova jest, aby byl vhodným místem pro vychování dětí, a když není tam dětí, domov neslouží svému účelu. Není to dosti říci jenom děti, ale děti, které budou vychovány jako křesťané, dobří američtí občané a přátelé ideální budovatelé domovů. Ten domov povznáší se k ideálu, který má skupinu šťastných, zdravých, dobře vychovaných dětí kolem svého krbu. V ideálním domově otce a matka jsou skutečnými druhy a společníky dětí. Oni je připravují pro jejich životní práci vštěpováním do jejich myslí dobrých mravů, zdravých zásad a vysokých ideálů.

Poněvadž v dětství snad podléháme více vlivu, dobrému neb špatnému, než v kterékoli jiné době, dobro, které takový domov může způsobiti v utváření života dětí, jest neomezené. My všichni máme naše ideály pravého domova a na první pohled poznáme takový domov, když jej spatříme. Mladí lidé, a zvláště děti, vedoucí si v životě ozdušň ideálního domova. Zdá se mi, že jednou z nejlepších zkoušek ideálního domova jest, zdali jest či není místem schůzek pro přátele dětí. Jest domácí krb opuštěn a večer? Když přijde kamarád malého bratra, vezme jej do své světnice, nebo sedí a mluví a otece o věcech, které zajímají malé hochy? Přicházejí sestřiny přítelkyňe na návštěvu a těší se pohostinství matky, neb jest sestra sama nespokojena doma a hledá neustále nějaké jiné příjemnější ozdušň? Toto jest jednou ze zkoušek pravého domova.

Abychom byli dobrých výsledků v tomto směru, otec musí být informován o věcech, které zajímají jeho hochy a matka musí být připravena zapomenouti na své starosti a zajímati se o svět dívek.

Jedna vada, která se vyskytuje v mnohých našich domovech jest, že příliš často káráme malé chybičky a poklesky členů rodiny, na místě abychom jim byli spíše nápomoeni, neb, když někdy potřeba toho vyžaduje, přehlíděli je.

Všech těchto věcí a mnohých jiných jest třeba, aby vybudován byl ideální domov, avšak ani tyto nejsou možny, neopírá-li se všecko toto o dobré řízení domácnosti. Když věci jsou vdycky ve stavu neklidu a rozháranosti, nemůže být ideálního domova. Když matka jest rozčilená a přepracovaná, nemůže věnovati dost času a péče výchově a činění domova šťastným. Rovněž rodina nemůže být šťastnou a tudíž spokojenou a vdycky dobré mysli, když není živena zdravou a dobře vařenou stravou.

Jest mnoho ideálních amerických domů, kde se zdá, že každý mohl by žiti šťastně, ale málo z těchto jsou ideální americké domovy."

Tri lékaři. "Měli jsme tři lékaře, ale nadarmo," píše V. Haas z Bath, Mich. "Manželka moje stonala na žaludek a prudké přehánění v zádech. Užila tehdy Hoboka a teď se cítí a vyhlídí dobře a zdravě." Není to obyčejný lék lékařnický. Zvláštní jednatel ho lidem dodávají. Není-li na blízku vás žádného jednatel, dopište na Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 19—25 So. Hoyle Ave., Chicago, Ill. Adv. 50-1

NOVÉ OBOUSTRANNÉ TALÍROVÉ ČESKÉ REKORDY, zpívané panem R. Ptákem, členem Národního divadla v Praze. —Cena 75c.

Vyomilka, valčík. U krbu matičky. Ach, což bych já spovoval. Lističku duševní. Kde domov můj? Svět máláku. Vstávej, má panenko. U okna jsem já stával. Následující rekordy jsou hrané Princess Military Band. Vy křesťáčky, počkej. Už je osmá chvíle do des, počkej. České písně, valčík. Počkej, jezerka Filipově — a jazy. Píšte si o nové seznamy. Při obježduvce jednou tuťtu rekordů hradil expresní vřloky sám. Josef Jiran. 1333 W. 18th Street, Chicago, Ill. (Advertisement)